

ABIGAIL WILSON

SIENE SÍDLA
CROFT
TOWERS

ABIGAIL WILSON

*T*IENE SÍDLA
CROFT
TOWERS

ABIGAIL WILSON
In the Shadow of Croft Towers

Copyright © 2019 by Abigail Wilson

All rights reserved

Published by arrangement with HarperCollins Christian
Publishing, Inc.

Cover design by Kristen Ingebretson

Original package design © 2024 Thomas Nelson

Cover images © Shutterstock

Translation © 2025 by Miriam Ghaniová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

ISBN 978-80-575-0033-9

*Venujem svojmu manželovi Travisovi.
Si môj hrdina, moja skala, môj najlepší priateľ.
Bez tvojej neochvejnej lásky a podpory
by napĺňanie mojich snov nebolo možné.*

I

1813

Anglický vidiek

Často premýšľam, aký by bol môj život, keby som sa nikdy nedozvedela pravdu. Keby som sa nebola vydala na cestu do Croft Towers. Keby som ho nikdy nestretla.

Je zvláštne, že si pamätám na deň, keď som odišla z Londýna. Dostavník meškal, počasie bolo mizerné. Hodiny dávno odbili polnoc a ja som sa s dvoma cudzími ľuďmi krčila pod poštmajstrovým rozprestretým dáždnikom, aby sme nastúpili do koča Kráľovskej pošty a vydali sa na cestu cez hrebeň North Downs.

Tá náročná cesta na východ sa uskutočnila začiatkom nezvyčajne chladnej jesene. Na okná koča bubno-

val studený dážď. Podvozok pod sedadlami vŕzgal, kovový zápach sa vinul medzi doskami nasiaknutými vlhkom. Držala som sa parapetu a premýšľala, či kočiš zámerne naráža na každú nerovnosť na ceste.

„Je to ešte ďaleko, slečna?“

Ženský hlas ma zaskočil. Bola oblečená od hlavy po päty v červenom saténe, vydržala posledných pár hodín s hrstou vonnej soli a neustále sa na niečo sťažovala, ale oslovila ma, až keď sa nad obzorom objavil náznak denného svetla.

Sklopila som zrak a pohrávala sa so stužkami na čepci. „Áno, madam... No, dúfam, že to už nie príliš ďaleko.“

Žena vydýchla, brada sa jej zachvela. „Strašné počasie. Prosila som môjho Martina, aby ma dnes nenútil nikam ísť.“ Obrátila sa k oknu. „Ale on urobil po svojom.“

Prinútila som sa vyčariť vlažný úsmev, ale ťažko sa mi jej odpovedalo. Aj pre mňa bolo opustiť Winterridgeov seminár ťažšie, ako som očakávala.

„Ak bude ďalej takto liať, nebudeme mať inú možnosť, ako prenocovať niekde po ceste.“

Pritisla som si kabelku k hrudi. S čajom, ktorý som si kúpila v Canterbury, a nehoráznou cenou za lístok na dostavník mi nezostalo dosť peňazí na to, aby som niekde prenocovala. Prečo som na takúto možnosť nepomyslela?

Žena sa naklonila dopredu, jej vôňa ruží sa okolo mňa vznášala ako hmlistý závoj. „Chuderka. Cestujete úplne sama, však?“ Pozrela sa na mňa, akoby si mysle-

la, že som utiekla z domu. „Nerobte si starosti v tej vašej peknej hlavičke. My s bratom sme sa nikdy nevyhýbali charite.“

V rozpakoch som sa trochu prikrčila.

„Ak dôjde k najhoršiemu, vždy sa môžete podeliť o izbu s mojou slúžkou.“

Z tieňa sa vynorila chudá žena, ktorá sedela vedľa nej, a pozrela sa mňa, akoby som bola besný pes.

No moja samozvaná dobrodinka si to nevšímala. „Áno, Thompkinsovej to vôbec nebude prekážať. Však, Thompkinsová?“

V rozpakoch som sa otočila k oknu a zahryzla som si do pery. Moja situácia nebola až taká zúfalá. Aspoň som dúfala, že nie je.

Samozrejme, aj ja som si všimla, že sivá obloha nabrala horčicovožltý nádych. Bolo to ako pozerať sa cez dno špinavého pohára.

Zhlboka som sa nadýchla. „Ďakujem za milú ponuku, ale dúfam, že to nebude potrebné. Mám vystúpiť v Plattsdale.“

Vyzeralo, že sa mi to podarilo. Žena zdvihla obočie. „V Plattsdale? Máte tam rodinu?“

Pichlo ma pri srdci a ťažko som prehltna. „Nie, nie rodinu.“

Koncom vejára si poklepala po nohe a potom sa naklonila, akoby sa so mnou chcela podeliť o nejaké tajomstvo. Jej oči však hovorili niečo iné. „Som veľmi zvedavá, moja drahá. Prečo by tam cestoval niekto ako vy?“

Zaryla som si nechty do dlaní. Nech som mala

v Plattsdale akékoľvek poslanie, bola to moja vec. Rozhodne som sa oň nehodlala deliť so všetečnou osobou na spoločnej ceste. Lenže sotva to bolo nejaké veľké tajomstvo, o ktorom by som sa nemohla v rozhovore zmieniť. Prinútila som sa uvoľniť plecيا. „Prijala som miesto spoločníčky istej pani Chalcroftovej v Croft Towers.“

Žena sa rýchlo nadýchla. „Pani Chalcroftovej?“ Odmlčala sa a potom si priložila dľaň k ústam. „Veru, hm, želám vám všetko dobré, moja drahá...“

Nepáčil sa mi lesk v jej očiach. Akoby vedela niečo, o čom som netušila. Chvíľu som čakala v nádeji, že povie viac, ale nepovedala nič, len čosi zašepkala do ucha svojej slúžke.

V dostavníku sa rozhostilo ticho, na strechu ďalej bubnoval dážď. Pochmúrna obloha sa ponárala do hmly a strácala sa v tieni vysokých dubov pri ceste. Akoby sa konáre stromov snažili uhasiť ranné svetlo, no voz sa napokon vynoril z húštiny a kolesá zašpliechali v bahne na ceste.

Uprostred prudkého dažďa sa ozval výkrik. Vzpriamila som sa a chytila okraja sedadla. Kone prešli do cvalu. Osi zaškrípali. Pozrela som sa cez okno a hľadala príčinu, prečo sme zrazu zrýchlili, keď sa ozval výstrel od boku voza. Zalapala som po dychu a stretla som sa s vystrašenými pohľadmi ostatných cestujúcich.

Čo sa to, preboha, deje? Prišlo mi nevoľno od žalúdka. Každý sval mi hovoril, aby som sa prikrčila, ale nemohla som si pomôcť, musela som sa pozrieť von.

Slúžka zakričala: „K zemi! Ste hlúpa, slečna?“

Odsunula som ju a pritísila som si čelo na chladné sklo. Zo zadnej časti koča sa ozvala trúbka strážnika.

„Vidíte niečo?“ Hlas slúžky sa zmenil na prenikavý.

Prižmúrila som oči a snažila sa lepšie zaostríť. „Nie... počkajte. Blížia sa nejakí jazdci. Majú zakryté tváre.“ Vrhla som sa na sedadlo. „Všetci majú pištole.“

Mala som sa zamyslieť, než som niečo také vypustila z úst. V záblesku čipiek a stužiek sa dotieravá žena sediaca oproti mne zvalila na kolená svojej slúžky a zničila si pštrosie perá na klobúku.

Slúžka stisla pery. „Teraz ste to pokazili, slečna.“

„Ja...“ Čo som mala povedať? Snažila som sa ovládnuť, aj keď mi v ušiach hučala krv. „Nerada to hovorím, ale myslím si, že nás chcú okradnúť.“

Poštový dostavník sa prudko mykol dopredu, potom sa zastavil a všetci sme stuhli na svojich miestach. Sekundu sa zdalo, že všade je ticho, ale žena ležiaca na kolenách svojej slúžky sa musela spamätať, lebo sa zdvihla a zakričala: „Nie moje šperky! Thompkinsová, schovajte ich. Rýchlo.“ Z prsta si sňala veľký smaragdový prsteň a Thompkinsová si ho strčila do záhrenia. To isté som urobila ja so svojím náramkom pár sekúnd predtým, ako sa žena zosunula späť na kolená svojej slúžky.

Dvere na dostavníku sa s príšerným škripotom rozleteli, dovnútra vnikol vietor a hmla.

Na schodoch sa objavil muž, tvár mal zakrytú šatkou. „Von.“ Chytil ma za zápästie. „Všetci.“

Hruď sa mi stiahla. Nebola som si istá, či ma nohy

udržia, ale nejako som sa postavila. Veľmi dobre som vedela, že nemám žiadne peniaze, ale v mysli sa mi stále ozýval zvuk predchádzajúceho výstrelu. Mohlo sa stať čokoľvek. Lupič bol vysoký, mal tmavé vlasy. Strela som sa s jeho očami, keď ma ťahal dolu schodmi – boli chladné, tmavosivé, s nádychom modrej.

Ľadový dážď mi padal na plecía, preto som sa skryla pod neďaleký strom. Muži na seba kričali: „Rýchlo! Nechajte tu nič.“

Ich čižmy špliechali v blate, keď obchádzali koč. „Všetko prehľadajte. A vyveďte tú vyobliekanú ženu z dostavníka. Je jedno, či je pri vedomí alebo nie.“

Žena sa mykla, skryla sa za slúžku a potom sa vrhla dopredu ako divé zviera. „Vy darebáci! Ak si myslíte, že mám v úmysle vykročiť do toho lejaka... ach!“

Kone sa pred vozom vzpínali a ich erdžanie prehlušovalo vietor, ktorý sa preháňal pomedzi stromy.

Jeden z lupičov sa rozbehol k prednej časti dostavníka a chytil opraty. „Hej! Pomaly, chlapci.“ Mykol nimi dopredu a celá súprava sa prudko pohla.

Zvnútra sa vyklonil muž. „Dočerta s tebou, Calvin! Nechaj ich na pokoji.“

Lupič, ktorý ma vytiahol z voza, priviedol aj kočiša a strážcu Kráľovskej pošty, ktorí mali zviazané ruky. Hlavňou pištole mieril smerom na nás piatich a držal nás pod stromom.

Neúprosný a brutálny lejak neustával. Obzerala som sa okolo seba, beznádej našej situácie sa mi s každou studenou kvapkou zabárala hlbšie do duše. Nebolo úniku. Boli sme úplne vydaní na milosť a nemilosť lupi-

čom. Moji spolucestujúci dospeli k rovnakému záveru a vo vetre sa ozýval slabý nárek.

Minúty mi pripadali ako hodiny, keď lupiči vchádzali do dostavníka a vychádzali z neho, veľkými plášťami rozháňali kvapky dažďa. Ich výkriky zneli čoraz hlasnejšie a podráždenejšie. Neodvážila som sa pohnúť, ale opatrne som zdvihla zrak, aby som zachytila pohľad lupiča, čo nás strážil. Sklonil bradu a podľa výrazu jeho očí mi napadlo, či pod tou šatkou neskrýva úsmev.

Ako dlho na mňa ten chlap hľadel? Vzhľadom na to, ako sa mi mokré šaty lepili na nohy a kostnaté kolená, som si pomyslela, či si ma neprezeral... celú. Prudko som sklopila oči na zem a líca mi zalialo teplo.

Jeden z mužov zavola: „Dočerta! Vo voze nič nie je. Začínam sa báť, či to nebol len švindeľ. Skontrolujte cestujúcich. Ak niečo neprinesiem domov, vyžeriem si to.“

Lupič, ktorý ma vytiahol z voza, na mňa s akýmsi lenivým uspokojením namieril svoju pištoľ. „Tak čo? Môžeme pokračovať?“ Jeho hlas znel kultivovane, až trochu muzikálne. Nepochybne bol vzdelaný.

Zdvihla som obočie a o krok ustúpila. „Ja... ja nemám žiadne peniaze.“

Ešte raz sa pozrel na moje šaty a v jeho hlase zaznel náznak smiechu. „To vidím. Moji priatelia vám už vyprázdnili kabelku.“ Spustil pištoľ a pristúpil bližšie, tvár mal niekoľko centimetrov od môjho ucha. „Máte nejaké vrečko?“

Po chrbte mi prebehol mráz. Na šatách som naozaj

mala vrecko a niečo v ňom bolo. List od pani Smithovej pre pani Chalcroftovú.

Stuhla som. „Áno, ale nie je v ňom nič, čo by vás zaujímalo.“

Stlmil hlas. „Dovoľte, aby som to posúdil ja.“

Plecia sa mi triasli, sčasti od chladu, ale viac od návalu paniky, až som pritlačila ruky k bokom.

Muž si zastrčil pištoľ do plášťa. „Nehrajte sa so mnou, slečna. Nemám trpezlivosť ani čas. Odovzdajte mi to, inak sa budem musieť pozrieť sám.“

Zo strnulosti pri jeho prenikavom pohľade ma vytrhol výkrik. Moja spoločníčka sa pokúsila vymaniť mužovi, ktorý jej zvieral ruku, ale nebolo to nič platné. Lupiči robili svoju prácu. Tlkot môjho srdca sa iba znásobil pri strachu v jej hlase. V ohromenom tichu, ktoré nasledovalo, som sledovala, ako si žena strčila ruky do záhybov sukne a podala mužovi svoj náhrdelník.

Na čele môjho únoscu sa vytvorila vráska, kvapky dažďa sa spojili do jednej čiary. Po chvíli pozorovania toho výjavu obrátil svoje ľadovo modré oči späť ku mne. „Tak čo?“

Uvedomila som si, že mi asi bude zle. Načiahla som sa, aby som si zastrčila mokrý prameň vlasov za ucho, ale jeho železné prsty mi v okamihu obopli zápästie. „Už ma nebaví čakať.“

Otočil ma a pritlačil k sebe, hlavu mal tesne nad mojim plecom.

Voňal prírodou ako chlapci na vidieku, ktorí sa celý deň hrali na poli.

Jeho hlas znel ako zamatový šepot. „Radšej by som bol, keby ste si vrecká vyprázdniili sama.“

„Ja...“

Ruku mi pritisol na ústa. „Hneď.“

Prikývla som, ruka ma bolela od jeho zovretia. Na zlomok sekundy som zatvorila oči. Zachovaj zdravý rozum, Sybil. Muž s oceľovými prstami to myslel vážne, smrteľne vážne.

Strčila som voľnú ruku do rozparku vlhkých šiat, vylovila som list od pani Smithovej a podržala ho pred sebou s presvedčením, že muž bude sklamaný. On ma však nepustil.

„To je všetko?“

Znova som prikývla a všimla som si malú jazvu v tvare trojuholníka na jeho zápästí, tesne pri manžete rukáva. Zvláštne. Jazva bola takmer jednoliata.

Odstrčil ma a otvoril list. O niekoľko sekúnd neskôr sa stretol s mojím pohľadom nad ošúchaným papierom a oči mu zmäkli.

Práve keď som si myslela, že sa mi chystá niečo povedať, zavolať cez plece na svojich kumpánov. „Je čas ísť ďalej.“

Znovu zložil list a strčil si ho do vrecka plášťa. „Ďakujem vám, dámy, za váš čas. Obávam sa však, že sa s vami musíme rozlúčiť.“ Uklonil sa, potom sa obrátil a vysadol na nevšedne veľkého koňa.

Kým viedol svojho koňa naspäť popri našej skupine, ktorá sa triasla pod stromom, pokynul rukou. „Ospravedlňujem sa za všetky nepríjemnosti, ktoré sme vám spôsobili.“

Pravdepodobne sa mi to zdalo, ale mala som dojem, že jeho pohľad smeruje ku mne. Telom mi prešlo teplo. Otvorila som ústa, na jazyku sa mi miešali všelijaké hrozné slová, ale ani jedno z nich nevyšlo. Usmieval sa ešte pod tou šatkou?

Na moju očividnú zvedavosť odpovedal žmurknutím, potom popohlnal koňa do cvalu a zmizol v prudkom daždi.

2

Poštový voz sa pohol, skôr ako som si poriadne sadla, ale kočiš sa zdal neistý a viedol kone pomalým tempom. Nálada bola pochmúrna. Zhlboka som sa nadýchla a snažila som sa zistiť, kde sa napriek hmle nachádzame, ale akoby sme sa stratili v čase.

Úzkostlivé dopoludnie vystriedalo neskoré popoludnie a moja túžba dostať sa do Plattsdale rástla s každým podráždeným vzdychom ostatných cestujúcich. Pozerali sa na mňa, akoby tá lúpež bola moja vina.

No práve keď som sa vzdala všetkej nádeje, že sa táto nočná mora niekedy skončí, tiene sa rozostúpili a odhalili nápis nakláňajúci sa vo vetre: Hostinec U diviacej hlavy. Plattsdale.

Dostavník odbočil doprava, odfrkol štrk z úzkej cesty a potom zastal. Do ťaživého ticha sa ozvalo mužské volanie ako príliš hlasný zvon. Na dvore sa ozval buchot, ale nikto v koči sa nepohol. Na tvárach ostatných žien

som si mohla prečítať otázky. Boli sme konečne v bezpečí?

Pozrela som sa na svoje premočené šaty a kabelku samý flak od špinavých rúk lupičov. Čo so mnou bude? Drevená lavica v koči vŕzgala pod ženou s kyslou tvárou, keď si utľapkávala to, čo jej zostalo z účesu. Jej slúžka sa na to pozerala s pobavením, ale ja som odvrátila zrak. Bola som premrznutá, hladná a unavená. Bolela ma každá kosť v tele, ale nič ma nedonútilo prehovoriť, dokonca ani sa opýtať, či by som mohla zostať na noc v izbe slúžky Thompkinsovej.

Studenými prstami som nahmatala náramok na ruke, ten, ktorý som dostala k posledným narodeninám. Niečo možno bude treba obetovať za izbu, ale nie náramok – nie moje jediné spojenie s minulosťou. Keby to bolo možné, okamžite by som pokračovala v ceste do Croft Towers bez ohľadu na to, ako veľmi som túžila po čistom oblečení a mäkkej posteli. Dostavník sa zakolísal, keď kočiš zoskočil z kozlíka a otvoril dvere. Obe ženy vystúpili, ani jedna sa na mňa nepozrela.

Ako som sa obávala, ponuka na nocľah v izbe so slúžkou sa už nezopakovala.

Tak dobre. Ich pomoc som nepotrebovala. Nepotrebovala som nikoho. Doteraz som si vystačila sama.

Jeden z paholkov nazrel do voza. „Vy ste ešte vždy tu, čo?“ Rýchlo sa pozrel cez plece na dvere kočiarne. „Kam teraz, slečna?“

Prekvapená jeho hrubým hlasom som sa postavila na nohy. „Je tu niekto z Croft Towers?“ Snažila som sa, aby to neznelo tak zúfalo, ako som sa cítila.

Na mužovej tvári sa zračila úľava, prikývol a vystrel ruku, aby mi pomohol vystúpiť. S radosťou som ju prijala, hoci bola lepkavá, a nasledovala som ho cez dvor v nádeji, že sa na mňa konečne usmialo šťastie.

Náhly dupot konských kopýt znel ako nárazy vetra a dažďa. Zastavila som sa pod úzkou markízou hostinca. Obrátil sa aj paholok. Na dvor vtrhli traja uniformovaní dragúni, ich tmavomodré kabátce sa sotva dali rozoznať v sivom mrholení. V okamihu boli len zopár metrov od miesta, kde sme stáli. Zaznelo niekoľko výkrikov a okolo mňa sa prehánalo niekoľko chlapov. Sledovala som, ako dragúni zosadli z koní. Dozvedeli sa nejako o lúpeži?

Otočila som sa v nádeji, že sa na to opýtam paholka, ale ten sa v pomykove odvrátil. Zjavne nemal v úmysle sa s nimi zhovárať. Ponáhľal sa so mnou cez dvere, ale podľa niečoho v tom, ako zaváhal, keď sme vošli dnu, ako jeho chladné oči preleteli okolo a pristáli na mne, som vedela, že ma nechcel odviesť dovnútra. Zastrčila som si uvoľnené vlasy za uši a snažila sa striasť chlad, ktorý vo mne vyvolal jeho dotyk. Považoval ma za obyčajnú uličnicu. Samozrejme, vyzerala som tak.

Muž pokrčil nosom a jeho oči hovorili: Neopovažujte sa sadnúť si na pohovku taká mokrá. No len si odkašľal. „Pôjdem po Johna z výčapu.“ Fľochol bokom a dodal: „Príliš sa neusádzajte. O chvíľu som tu.“

Keby som bola lady Sybil so slúžkou a sprievodom, odviedli by ma do súkromného salóna, aby som si oddýchla. Ale ako obyčajnú Sybil Delafieldovú ma nechali stáť pri dverách a zo šiat mi kvapkala voda.

Prechádzala som pohľadom po slabo osvetlenej miestnosti a predstavovala som si, ako dobre by mi padla šálka čaju. Pozrela som sa cez pár špinavých okien a pristúpila som bližšie ku kozubu. Tak toto bol Plattsdale, môj nový domov.

Vonku nebolo veľa vidieť a nebolo ani čo obdivovať v špinavom hostinci. Niekoľko opotrebovaných kusov nábytku, zopár prehnitých dosiek, zadymený kozub. Do výčapnej miestnosti prenikala vôňa piva a pižma. Samozrejme, musela som uznať, že čokoľvek bolo lepšie ako stiesnený poštový dostavník. Kolená sa mi podlomili.

Vchodové dvere sa otvorili a dragúni z dvora vošli dovnútra so závanom vetra, pričom ani jeden z nich nedal najavo prekvapenie, keď ma našli stáť samu pri dverách. Aj keby boli prekvapení, boli asi príliš dobre vychovaní, aby to priznali. Najvyšší dôstojník si vyzliekol kabát a striasol z neho dážď. Neviem, ako som očakávala, že bude vyzerať dragún, ale ten pán nezodpovedal mojim romantickým predstavám. Z chudej tváre mu trčal dlhý nos a pohľad mal tvrdý. Kývol na pozdrav. „Dobrý deň.“

Asi som naňho prenikavo hľadela, preto cítil potrebu osloviť ma. Kiežby som na seba radšej neupozorňovala. Pripúšťam, že som bola priamou svedkyňou lúpeže. Pravdepodobne sa so mnou chceli porozprávať. Odkášľala som si. „Ste tu kvôli tej lúpeži?“

„Pardon?“

„Viete o prepadnutí poštového voza?“

Pridal sa k nemu jeden z ďalších dragúnov a preho-

voril šeptom. „Chlapci na dvore mi práve rozprávali o tom, čo sa stalo.“

Prvý dragún prikývol a potom sa otočil späť ku mne. „Je mi ľúto, slečna, ale sme tu z poverenia princa regenta. Nemáme čas vyšetrovať drobné krádeže. Svoju sťažnosť budete musieť podať u miestneho sudcu.“

„Chápem.“ Snažila som sa, aby môj hlas znel ľahko, ale pochybovala som, že som dobre skryla podráždenie. Zdalo sa, že ma líca vždy zradia v tých najnevhodnejších chvíľach. Dragún mal pravdepodobne pravdu, ale samolúby výraz na jeho tvári mi na nálade nepridal.

Našťastie ma návrat paholka zachránil pred tým, aby som vyslovila niečo, čo by som mohla neskôr oľutovať. Napodiv však vyzeral podráždenejší, než som sa cítila ja. Druhýkrát si prezrel moje premočené šaty, vrhol nervózny pohľad na dragúnov a potom mi pošepkal: „Budete musieť ísť, slečna. Kočič z Towers sa dosť ponáhľa.“

„Teraz?“

„Áno, hneď teraz.“ Ukázal prstom na dvere a potom sa neisto poškrabkal na nose.

Takže nijaký čaj ani čas na vysušenie. Otvorila som ústa, aby som protestovala, ale on ma vyviedol cez dvor do chladného dažďa a posadil ma na sedadlo postaršieho landauera, skôr ako som stihla čo i len pípnuť. Mala som vedieť, že sa bude chcieť zbaviť premočeného dievčaťa bez sprievodu, aby nebolo na očiach hosťom.

Túžila som mu pripomenúť lúpežníkov s pištoľami, dážď a zimu a mizernú budúcnosť mladej dámy bez ro-

diny a známostí. No držala som jazyk za zubami a sledovala, ako bez slova zatvára dvere.

Landauer Chalcroftovcov s rachotom zastal. Za oknom zmáčaným dažďom som okrem strašidelnej oblohy videla len málo. Povedala som si, že nemám panikáriť.

Dvere koča sa so škripotom otvorili a odhalili štíhleho lokaja, ktorý pri pohľade na mňa ustúpil. Rozstrasenu rukou som si napravila premočené vlasy a prinútila som sa odmerane nadýchnuť, zvierajúc kabelku.

Zdalo sa, že mladík s vytreštenými očami sa spamätal a vystrel dáždňik nad úzke dvere koča. „Slečna Delafieldová?“

„Áno.“ Nasmelo som sa usmiala, skôr ako som zostúpila po schodoch. Mokrú šaty sa mi lepili na nohy a chladný vietor mi bičoval sukňu. Naplánovala som si iný príchod, chcela som zapôsobiť. Dúfala som, že tu nájdem odpovede, po ktoré som prišla.

Lokaj ma viedol po štrkovom chodníku do prítmnia môjho nového domova Croft Towers. Rozľahlá stavba sa vynárala z hmlistého súmraku ako starý kráľ v čiernom oblečení, ktorý opatrným pohľadom skúma svoje kráľovstvo. Hruď sa mi stiahla.

„Tadiaľto, slečna.“ Lokaj sa vliekol dopredu a potom sa zastavil. „Plánovali sme, že vojdete spredu, ale vzhľadom na vás, ehm, súčasný stav bude možno lepšie...“

„Nezmysel, James.“ Vysoký urastený muž držal vchodové dvere dokorán, tvár mal zvetranú vekom, oči bystré. Na chvíľu sa mu na nej objavil úsmev, potom zmizol

v prísnej brade. „Môžete ma oslovovať Hodge. Som komorník tu v Towers.“

Prikývla som. „Rada vás spoznávam. Som slečna De-lafieldová, nová spoločníčka pani Chalcroftovej.“

„Dobre viem, prečo ste tu. Bol som to ja, kto poslal koč.“ Pohybom mi naznačil, aby som vošla dnu. „Poďte dovnútra a ja vymyslím, čo s vami.“

Prekročila som prah tmavého mramorového vchodu. Na strane sa vo vetre mihala sviečka v malom svietniku. Kolísavé svetlo len slabo konkurovalo zdrvujúcemu šeru hrubých priečných trámov a stien obložených drevom.

Hodge sa zamračil. „Boli by ste taká dobrá a počkali tu?“

Prikývla som, prekrižila som si ruky na hrudi a v žalúdku sa mi usadil strašný pocit prázdnoty. Hodge odišiel rýchlym krokom a ja som príliš rýchlo zostala sama. Sama so svojimi myšlienkami a pochybnosťami.

Hochštapler, šepkal mi akýsi hlas zo zákutí mysle, ten istý, ktorý som počula už dlhé týždne alebo aj viac. Potom som zaregistrovala tikot stojacich hodín, ktorý prichádzal odkiaľsi z tmy. Poryvy vetra narážali do ťažkých dverí a lomcovali nimi, vzduch vnútri v dome však zostával nehybný, ťažký od prachu. Nemohla som sa pohnúť ani sa posadiť a otravný chlad, ktorý som znášala počas celej cesty, sa vrátil v plnej sile.

V diaľke sa zabuchli dvere. Vzdialenou chodbou sa niesli nerovnomerné kroky. Otočila som sa, ale do prednej miestnosti nikto nevstúpil a kroky sa rozplynuli v tme okolo mňa.

Po rukách mi prešiel mráz. Stála som čo najtichšie,

pozorovala som tieň a bojovala so zvláštnym pocitom, že ma niekto pozoruje.

Smiešne. Zahnala som tú myšlienku, keď sa vo výklenku na hornom poschodí mihla biela škvrna pripomínajúca tenkú šatku alebo chumáč dlhých svetlých vlasov, ktorý sa neprirodzene pohyboval po stene. Pohľad mi zabľúdil na poschodie, ale v slabom svetle som nič poriadne nevidela.

V tej chvíli sa na chodbe z opačnej strany miestnosti ozvali hlasy dvoch pánov.

„Kráľovská pošta?“

„Ticho. Bola to veľmi nepríjemná záležitosť, to vám poviem...“

Ruka mi vyletela ku krku. Naklonila som sa dopredu, napäto som sa snažila počuť viac, ale zvuky zanikli.

„Slečna Delafieldová?“

Nervózne som sa otočila, pulz sa mi zrýchlil, ruky som mala pripravené na obranu.

Samozrejme, bol to Hodge, ktorý sa vynoril z tieňa. Zdvihol sviečku aj huňaté obočie.

Pomaly som vydýchla, spustila som ruky a ponúkla mu úsmev, ako to robí dieťa, keď ho niekto zachráni pred prehnanou predstavivosťou.

Neopätoval mi ho. „Pani Chalcroftová je vo svojej izbe a dnes večer ju nemáme rušiť. Má však hostí, ktorí by sa s vami radi porozprávali v salóne.“

Hostia? Vrhla som rýchly pohľad na točité schodisko a potom späť na Hodgeovu odhodlanú tvár. „Ja...“

Vykročil dopredu. „Prosím, nasledujte ma, slečna Delafieldová.“

Nohy som mala ťažké, poltopánky sa mi lepili na podlahu, ale ťahala som sa za ním ako poslušné šteňa. V hĺbke duše som dúfala, že sa mi celý tento nepríjemný príchod sníva. Ale nevymyslela som si to. Všetko to bolo príliš skutočné.

Salón ostro kontrastoval so zvyškom domu. Biela farba mi bila do očí z každého uhla – biele steny, biely strop, biele závesy, v strede stála dlhá pozlátaná pohovka. Z rôznych rohov miestnosti na mňa hľadeli tri šokované tváre. Hodge ma predstavil a potom mlčky opustil miestnosť.

Priblížil sa ku mne mladý muž strednej postavy s tmavšími blond vlasmi a so skúmavými zelenými očami. „Slečna Delafieldová, však? Kočíš John mi práve rozprával fantastický príbeh v súvislosti s vaším príchodom. Vraj poštový voz prepadli lupiči...“

Pozerala som sa z jednej nedôverčivej tváre na druhú. „Áno. Ako vidíte, bola som nútená stáť vonku na daždi.“ Hlas sa mi triasol trochu viac, ako by som chcela.

Zlatovlasá žena na pohovke zívla. „Čakali sme vás už pred niekoľkými hodinami. A niekoho trochu staršieho. Veríš jej, Lucius?“

„Neviem.“ Muž zdvihol bradu. „Určite máte nejaké doklady, ktoré potvrdzujú vaše tvrdenie.“

„Samozrejme, mám...“ Siahla som do vrecka práve vtedy, keď som si spomenula na strašnú pravdu. Môj list od pani Smithovej mi ukradol ten lúpežník.

Nastalo ticho, všetky zraky sa obrátili mojím smerom a čakali, čo poviem ďalej. No list bol preč. Vzal ho tmavovlasý lupič, ktorý našiel spôsob, ako mi zničiť deň.

Zhlboka som sa nadýchla. „List, ktorý som plánovala-

la predložiť pani Chalcroftovej od mojej panej,“ pozerala som sa z jednej zvedavej tváre na druhú, „mi ukradli pri lúpeži. Takže...“

Pán sa usmial. „To je fantastický príbeh.“

Žena so vzhľadom gréckej bohyně, ktorá ma predtým spochybnila, sa oprela chrbtom o pohovku a zdvihla nos. „Podľa mňa až príliš fantastický.“

„No teba sa nikto nepýtal.“ Ďalšia žena, ktorá nevyzerala na viac ako osemnásť rokov, prešla okolo pohovky ku mne. „Musíte prepáčiť mojej sesternici. Ťažko znáša čakanie na večeru.“ Chytila ma za lakeť. „Volám sa Evie Ellisová. Moja teta je rada, že ste súhlasili stať sa jej spoločníčkou a prešli ste takú dlhú cestu. Poďte sa hneď zohriať. Nechceme, aby ste hneď prvú noc dostali zápal pľúc.“ Obrátila sa späť do miestnosti. „Nevidíte, že je na smrť vyčerpaná a premočená na kosť? Prosím, sadnite si sem. Poviem pani Knottovej, aby vám v izbe pripravila kúpeľ.“

Pozrela som sa do milých hnedých očí slečny Ellisovej a chcelo sa mi plakať. Podarilo sa mi zo seba dostať „Ďakujem“ a potom som sa zosunula na ponúknutú stoličku pri kozube. Slečna Ellisová sa ponáhľala preč zo salóna.

Svetlovlasý pán sa postavil s autoritou, ktorú som si predtým nevšímala. „Evie má pravdu. Aký som hlúpy, že som sa vás vypytoval, keď ste len pred chvíľou prišli a v takom stave.“ Na tvári sa mu rozhostil úsmev. „Myslím si, že je absurdné stáť tu takto v takýto večer. Súhlasíte, slečna Delafieldová?“ Prstom si prešiel po chumáči kučeravých vlasov nad uchom. „Ja som pán

Cantrell. Pani Chalcroftová je moja prateta, a ak dovoľíte, predstavím vám svoju sestru, slečnu Cantrellovú. Slečna Ellisová je naša sesternica a pán Roth, ten pán, čo spí vzadu v miestnosti, je náš bratranec.“

Kráska iba ochotne kývla hlavou, ale nepovedala nič viac, rozprávali sme sa len očami. Ako nová spoločníčka a sirota som bola pod jej drobnohľadom a nebola som si istá, prečo jej brat vôbec cítil potrebu predstaviť nás, ale gesto som jej opätovala.

Podišiel ku mne, oprel sa plecom o kozub a prstami sa pohrával s cvikom. Potom sa jeho pohľad usadil na mne s akýmsi posmešným záujmom, akoby čakal, že by som mohla povedať niečo geniálne.

Mala som sa pokúsiť o nejaký vtip. Robila som to dosť často pri dievčatách v škole. No počas obdobia môjho života vo Winterridgei som sotva dve sekundy strávila v pánskej spoločnosti, nieto ešte v spoločnosti atraktívnych mužov. Nemala som ani potuchy, čo by som mala povedať.

Zistila som, že mám sucho v ústach, a tak som prenechala konverzáciu ostatným. Nič mi však nemohlo zabrániť, aby som si kútikom oka neprezrela pána Cantrella, keď sa pohl, aby rozložil oheň. To, čo mu chýbalo na výške, viac než vynahradil svojou vzpriamenosťou. Ostrá čelúšť a hladké črty, pekný zvláštnym, sebavedomým spôsobom, ako dokáže len málo mužov bez toho, aby pôsobili arogantne.

Skackajúce plamene v rošte mi rýchlo zohriali nohy. Strčila som si ich pod stoličku a vrhla rýchly pohľad na dvere. Prečo to slečne Ellisovej trvalo tak dlho?

Zaskočil ma však hlas pána Cantrella. „Ak vám to príliš neprekáža, slečna Delafieldová, rád by som si vypočul celý váš príbeh.“ Odmlčal sa. „Zatiaľ čo budeme čakať, kým vám pripravia izbu, samozrejme.“

Na tvári sa mu objavil zamyslený výraz, svetlo z ohňa mu tancovalo v bystrých očiach. Neviem prečo, ale takmer okamžite som ho začala považovať za človeka, ktorý veľa vidí a málo prezradí.

Ťažko som prehltna. „V skutočnosti nie je veľa čo povedať.“

„Práve naopak. Všetci chceme vedieť podrobnosti.“

Slečna Cantrellová sa pozerala von oknom, zdanlivo stratená v myšlienkach, zatiaľ čo pán Roth ďalej hlasno chrápal v zadnej časti miestnosti.

Vskutku sa nevedeli dočkať podrobností.

Pán Cantrell však vyzeral vážne, a tak som si obľizla pery. „Deň bol dosť pochmúrny, spoločnosť neznesiteľná.“

Na tvári sa mu rozhostil široký úsmev, keď sa posadil po mojom boku. „Prosím, pokračujte.“

„Cesta bola bezproblémová, až kým nezaznel výstrel a dostavník sa nezastavil. Nejakí muži...“

„Koľko mužov?“

„Traja, ak si dobre pamätám.“

Pán Cantrell sa naklonil bližšie a stíšil hlas. „Videli ste niektorému z nich do tváre?“

„Nie. Mali na nosoch a ústach šatky.“

„A čo ich vlasy, tie ste videli?“

„Jeden muž mal tmavé vlasy. Áno, veľmi tmavé vlasy. Dobre si to pamätám.“ Nemusela som ani zavrieť

oči, aby sa mi vrátila živá spomienka na lupiča, ktorý ma držal pod stromom v daždi. Plecia sa mi zachveli. Ako by som mohla niekedy zabudnúť?

„A ostatní?“

Stuhla som. „Ja... ja neviem.“

Pán Cantrell sa zhlboka nadýchol. „Snažte sa spomenúť si, slečna Delafieldová. Premýšľajte!“

Bože. Odvrátila som zrak a snažila som sa predstaviť si ostatných lupičov. No videla som len svojho modrookého, ktorý na mňa hľadel. Boli malí alebo vysokí? Muž, ktorý ma držal za zápästie, bol vysoký. Áno, veľmi vysoký. Ale ostatní... Nemala som potuchy. Pozrela som sa na nich vôbec? „Je mi to ľúto. Nie som istá, či si to pamätám.“

Zdalo sa, že je trochu podráždený. Vstal a prehrabával si vlasy prstami. „A pošta? Prehľadávali poštu?“

„Áno. No, možno.“ Zahryzla som si do pery. „To znamená, že si nie som istá.“

„Nie ste si istá? Čo, dočerta, robili, ak neprehľadali poštu?“

„Nepovedala som, že pošta bola nedotknutá. Lenže ja som nevidela, či s ňou lupiči niečo robili. Držali ma bokom. A husto pršalo.“

Slečna Cantrellová sa naklonila dopredu, aby si z neďalekého podnosu naliala ďalšiu šálku čaju. „Panebože, Lucius. Nudíš nielen mňa, ale aj úbohú slečnu Delafieldovú. Je zjavné, že si tú lúpež vôbec nevšímala, alebo to aspoň tvrdí. Som si istá, že ja by som si pamätala každý detail niečoho takého ohavného, ale nie všetci máme takú jasnú myseľ.“

Zaľala som zuby; bola som si istá, ako by slečna Cantrellová reagovala, keby na ňu mierili zbraňou.

„Trúfam si dodať, že by som sa nikdy nedostala do takej nešťastnej situácie vlastným pričinením.“ Stisla pery, akoby ochutnala niečo kyslé. „Nie. Ty, drahý brat, mi vždy poskytnieš tú najlepšiu ochranu, kedykoľvek cestujem.“

Pán Cantrell si sestru nevšímal. „Pamätáte si ešte niečo? Niečo, čo by mohlo byť dôležité? Som si istý, že ráno sem príde niekto z úradu, aby sa s vami porozprával.“

„Neviem.“ Spomenula som si na ženu, ktorá sedela oproti mne, a jej neústretovú slúžku. „Jednej dáme vzali náhrdelník, ale jeden z lúpežníkov sa hneval, že nenašli to, čo hľadali.“

Pán Cantrell zdvihol obočie. „Zaujímavé. Predpokladám, že to znamená, že skupina opäť zaútočí.“

Vzhliadla som. „Opäť?“

„Áno. Naša malá banda výtržníkov je dosť vytrvalá.“

„Už predtým lúpili?“

Slečna Cantrellová si prešla chrbtom ruky po čele. „Netvárate sa tak znepokojene, slečna Delafieldová. Ubezpečujem vás, že sme tu v úplnom bezpečí.“ Potom sa obrátila k svojmu bratovi. „Bože, ty nešťastník, Lucius, prečo sa tak správaš k úbohému dievčaťu po tom všetkom, čo prežilo?“

Pán Cantrell odišiel k vedľajšiemu stolu. „Elizabeth má pravdu. Ospravedlňujem sa. Mal by som vám ponúknuť niečo na pitie, a nie vás vypočúvať ako detektív z Bow Street. Dovoľte mi, aby som to urobil teraz.“ Po-

držal v ruke čajník. „Čaj?“ spýtal sa a na tvári sa mu opäť objavil úsmev. „Alebo niečo iné?“

Odkiaľala som si. „Čaj by bol skvelý.“

V zadnej časti miestnosti sa s buchnutím zavreli francúzske dvere. Vošiel ďalší muž. Dážď mu pokropil kabát, blato sa mu rozprsklo po nohaviciach. Z tmavých vlasov si striasol vodu a potom sa otočil k nám.

Slečna Cantrellová sa postavila a štíhlu ruku si priložila na prsia. „Pán Sinclair, netušila som, že ste v tejto časti krajiny. Aké nečakané prekvapenie.“ Zazrela na brata. „Naozaj si hrozný, keď nás všetkých držíš v nevedomosti.“

Pán Cantrell zdvihol bradu. „Áno, Sinclair. Prečo tak strašne neskoro cestujete... na koni?“

Muž prešiel po miestnosti a pri pohľade na mňa sa zastavil. Slečna Cantrellová sa vrhla ku mne. „Pán Sinclair. Musíte sa zoznámiť s našou najnovšou priateľkou, slečnou Delafieldovou. Bude spoločníčkou našej tety. Práve nás zabávala príbehmi o miestnych lúpežníkoch. Všetko je to doslova neuveriteľné. Bude sa vám to páčiť. Prosím, pokračujte, slečna Delafieldová.“

Stuhla som a schúlila som sa pod pozorným pohľadom ľudí v miestnosti.

„Hovoríte, že to boli lúpežníci?“ Pán Sinclair vzal z bočného stolíka karafu a naplnil si pohár. „V daždi?“ Sadol si na čalúnenú stoličku a podržal svoj nápoj ako pri prípitku. „Zdá sa, že ste zažili pekné dobrodružstvo.“

Pán Cantrell si čosi zamrmlal cestou späť k pohovke. „Zaujímalo by ma, prečo sa Evie ešte nevrátila.“

Rozmýšľala som nad tým istým.

Pán Sinclair si pretrel čelo, zrejme ho nezaujímal príbeh, o ktorom slečna Cantrellová vyhlásila, že sa mu bude nadovšetko páčiť. „Kde je moja krstná mama? Musím sa jej ospravedlniť, že som prišiel tak neskoro.“

Slečna Cantrellová našpúlila pery. „Je... no... Predpokladám, že sa to čoskoro dozviete, len sa na nás nesmiete hnevať.“

V čelusti sa mu napol sval. „Pokračujte.“

„Dnes popoludní bola trochu rozrušená a boli sme nútení dať jej kvapku ópia. Nie veľa, ale ešte sa neprebudila.“

„Ópium? Je s ňou niekto?“

Pán Cantrell zaklonil hlavu a zafučal. „Bože, Sinclair. Samozrejme, že s ňou niekto je. Dawkinsová by ju nepustila.“ Vydýchol. „Viem, že keby ste tu boli, nechceli by ste, aby sa to začalo odznova, ale...“

„Nie, nechcel.“

„Urobili sme všetko, čo bolo v našich silách. Predpísal jej ho doktor Knight.“ Pán Cantrell prevrátil oči. „A nemusíte sa na mňa tak pozerieť. Bola zverená do mojej starostlivosti. Doktor povedal, že by jej prospelo, keby sa trochu vyspala. V poslednom čase mala dosť veľa tých svojich záchvatov.“

„Chápem.“

Myslela som si, že pán Sinclair chce povedať viac, ale on sa postavil, položil ruku na operadlo stoličky a pevne zovrel prsty. Jeho hlas znel zrazu inak. „Musím sa obliecť na večeru. A slečnu Delafieldovú treba zaviesť do jej izby. Neviem, čo tu ešte robí, keď sa tak trasie.“

Vo dverách sa objavila slečna Ellisová. „Úplne súhlasím. Slečna Delafieldová, keby ste ma mohli nasledovať...“

Vydýchla som si, keď som vstala a prešla cez salón, nevnímajúc nič iné ako myšlienku na prepotrebný kúpeľ a teplú posteľ. Keď som prechádzala okolo pána Sinclaira, zazrela som jeho zápästie. Tesne pod okrajom rukavice mal trojuholníkovú jazvičku – takú, akú som videla už predtým.

Vzduch v miestnosti sa zrazu zmenil. Žalúdok sa mi zdvihol.

Nechcela som živiť myšlienky, ktoré sa mi prehánali v hlave a predsa, ako som ich mohla ignorovať? Stretla som sa s mužovým ľadovým pohľadom a až príliš rýchlo som si uvedomila pravdu. Bol to ten lúpežník, ktorý ma držal a pritlačil si ma k hrudi. Teraz stál dva metre odo mňa a odhadoval môj ďalší krok.